

høttelse af 15,000 Kr. til Kvinders Uddannelse til Lærere. Hverken den ærede Ordfører eller den ærede Minister har egentlig bestridt, at der kunde være god Grund til at give disse 15,000 Kr., eller at de vilde gøre Gavn, hvis de blede anvendte til Kvinders Uddannelse, men baade Ordføreren og Ministerens Motiv til alligevel at anbefale dette Vædringsforslag er det, at man mener at have et Haab om eller en Udslgt til, at der kan blive gennemført en Lov om et Statsseminarium for Kvinder, en Sag, der er behandlet i denne Samling, men som ikke har vundet Tilslutning i det andet Ting. Ja, Haabet beskæmmer jo ingen, men jeg tror virkelig ikke, at Ministeren eller Ordføreren med Føje kan sige eller virkelig vilde sige, at de tro, at et saadant Statsseminarium for Kvinder lader sig gennemføre i de første Aar og navnlig ikke i det Finansaar, som vi i Morgen gaa ind i. Det ere vi altsaa allesammen enige om, at i det Finansaar, der er Tale om, og rimeligvis i adskillige andre kommer man til at savne den yderligere Understøttelse til Kvinder, der vilde uddanne sig til Lærere, som Ministeren under dem, og som vi alle unde dem, og som skulde gives i den beskædne Form af 15,000 Kr., men som i Ministerens Forslag om et Statsseminarium skulde ydes dem i en ganske anderledes pompøs Form. Jeg regnede ud, da vi havde Lovforslaget til Behandling, at hvis man vilde gennemføre det, vilde det koste Staten eller det offentlige 50—60,000 Kr. om Aaret, naar man regner rigtig og regner Renter med af de anvendte Penge. Da der skulde dimitteres 20 kvindelige Elever hvert Aar til Lærereksamen, vilde det altsaa være et Tilskud af c. 3,000 Kr. for hver kvindelig Person, der tog Eksamen. Her er Tale om den bestedne Sum af 30,000 Kr., som kunde fordeles mellem mange flere, og hvorved man i Virkeligheden kunde gøre umaaadeligt godt og maaste eller rimeligvis meget mere godt end ved det store Lovforslag. Men naar vi alle maa være enige om, at Lovforslaget om et Statsseminarium ikke lader sig gennemføre vistnok i adskillige Aar, og naar der ikke er nogen, hverken i denne Sal eller andet Steds, der vil have de uhyggelige studerende Kvinder satte under ugunstige Vilkaar for at fremtvinge andre politiske Partiers Indgaaen paa visse Foranstaltninger, som man nok synes om, naar det altsaa ikke netop skal være en Prestion, som i Virkeligheden kommer til at gaa ud over de unge Kvinder, der ere i den Alder, at de skulle tage deres Lærereksamen, forekommer det mig, at vi kunne lade denne Bevilling paa de 30,000 Kr. staa, som

vi alle ere enige om, er meget uanstelig og gavnlig. Jeg kan ikke nægte, at en Nægtelse af disse 15,000 Kr. let vilde kunne saa Udseende af at være et Slags Pres for at saa et Statsseminarium for Lærere til at gaa igennem. — Jeg kommer derefter til Vædringsforslaget under Nr. 12. Den ærede Ordfører har jo hvælet ved, hvorledes Tilskuddet til det kongelige Teater er steget ganske overordentlig i de senere Aar, og nu sagde den ærede Ordfører og den ærede Minister, at de 4,000 Kr. der her er Tale om, blot er en Del af Udgiften, en Del af Lønningssatterne, som man maa regne med. Jeg synes ogsaa, at der maa tages Hensyn til, hvilket Understød der er. Naar Understøddet er steget op til over 200,000 Kr. fra et meget lavere Bøsel, var det jo en naturlig Tanke, at man sagde, saa maa vi se at spare paa de forskellige Konti. Men det er jo ikke Hovedsagen ved denne Nægtelse, der er stet i Folketinget af de 10,000 Kr. til 6,000 Kr. Som den ærede Ordfører hvælede ved, er det jo Meningen at lægge en vis Utilfredshed for Dagen over den Maade, hvorpaa Teatret styres. Nu sagde den ærede Minister, at der her kun kunde være Tale om den finansielle Styrelse, jeg formoder, at han mente i Modsetning til den egentlige kunstneriske Styrelse. Men jeg kan ikke se rettere, end at ved en saadan Anstalt som ved et Teater falde disse to Ting paa de allerfleste Punktter sammen, og naar den kunstneriske Styrelse fremkalder Underbalancen, bevirker, at Staten har maattet yde et saa betydeligt Tilskud — det er ikke alene de Penge, der direkte tilskydes, det er jo ogsaa Renten af de store Kapitaler, der ere bundne i Teatret, og som andre Teaterdirektører, f. Eks. Hr. August Lindberg i Göteborg, maa betale i Form af store Forpaaftningsafgifter, saa at man kan sige, at det ikke alene er 200,000 Kr., men det er maaste 400,000 Kr., Staten yder i Understøttelse til det kongelige Teater — naar det altsaa er saaledes, at det viser sig positivt, at Teatrets Indtægter ere sunkne betydeligt — den ærede Ordfører nævnte fra 700,000 Kr. til 500,000 Kr. eller saa omtrent — saa er det ikke nok med, at den høitæredte Minister siger: Ja, men have vi her med den finansielle Styrelse at gøre. Jeg forstaaer ikke ret, hvad der siges til dermed. Jeg tror, at man klager over, at det kongelige Teater ikke drives paa en saadan Maade, at det giver Publikum, dem, der skulle se Teatret, nogen virkelig Opfordring til at gaa derhen. Det er en Klage, som er kommen frem paa mange Steder, at Teatret ligefrem kasterer, ligefrem ikke antager